

[Rytter.]

Begrænsninger, som fandtes i Lovforslaget, da det blev forelagt her. Der var saaledes en Bestemmelse om, at det var forbudt at anvende højfrekvente Strømme. Vi har ment, at et absolut Forbud ikke vil være heldigt, men at Regelen bør være den, at man har Lov til at tage Elektriciteten i sin Tjeneste, hvis det ikke medfører Fare, idet Indenrigsministeren eventuelt skal kunne gribe ind.

Jeg har her dvælet lidt ved det Kapitel, som inden for Offentligheden har vakt størst Opmærksomhed. Udvalget mener gennem de stillede Ændringsforslag at have skabt et Hele, der harmonerer godt med den nugældende Ret og samtidig skaber forøget Klarhed, samt at vi paa et Omraade, der er farligt at færdes paa, har foreslaaet Regler, der i og for sig er naturlige. Vi har ikke villet gaa til et Forbud, vi finder det uheldigt helt at forbyde Kvaksalvernes Virksomhed, da voksne Personer bør have Lov at gaa til hvem de vil, naar det ikke medfører Fare. Men visse Regler er nødvendige paa dette Omraade, naar man vil søge at hindre, at syge Mennesker, som kan være tilbøjelige til at gaa efter Reklame, bliver narret.

Blandt de øvrige Ændringsforslag skal jeg ikke dvæle ved dem, der kun er formelle, ej heller ved de Ændringsforslag, som er Konsekvenser af andre eller gaar ud paa at tydeliggøre en eller anden Bestemmelse, i det hele taget ikke ved Ændringsforslag, som kun er af mindre Betydning, selv om man fra enkelte Sider har lagt meget stor Vægt paa dem, f. Eks. Ændringsforslaget om det Lægeløfte, der nu skal afgives ved Universitetet, eller Bestemmelsen om Lovens Ikrafttræden. Det er selvfølgelig temmelig ligegyldigt, om en Lov som denne træder i Kraft et halvt Aar før eller senere. Disse Bemærkninger gælder Ændringsforslagene Nr. 2—8, 14—16, 18—19, 24—26, 28—29, 31—32, 41—42 og 45—49; i hvert enkelt Tilfælde findes i øvrigt en Forklaring i Margenen.

Jeg skal derimod dvæle ved Ændringsforslagene til § 4. Der er til denne Paragraf stillet et Ændringsforslag om det saakaldte Specialistnævns. Som Lovforslaget blev forelagt her i Landstinget, hvilede det paa den Betragtning, at Indenrigsministeren var den højeste Myndighed, og Magten og Ansvaret var derfor overdraget til Indenrigsministeren baade med Hensyn til Specialisternes Arbejdsomraade, med Hen-

syn til, hvem der kunde faa Navnet Specialist, og med Hensyn til, hvorledes Overgangsbestemmelserne skulde virke. Det er dog indlysende, at ingen Indenrigsminister kan sætte Pris paa at faa en saadan Magt, og under Udvalgets Forhandlinger med Indenrigsministeren og hans Embedsmænd angaaende dette Punkt opnaaede man derfor ogsaa Enighed om det, som her foreslaas. Ifølge Ændringsforslagene Nr. 9—11 og Nr. 43—44 skal der nedsættes et Specialistnævn, hvis Sammensætning fastlægges, dog saaledes at mindre Ændringer kan foretages, uden at der behøves en ny Lov, idet det er tilstrækkeligt, at der fra Specialistnævnet kommer en Indstilling, som Indenrigsministeren slutter sig til. Dette Specialistnævn skal afgive Indstillinger, dels med Hensyn til, paa hvilke Omraader der skal anerkendes Specialister, dels med Hensyn til, hvem der kan faa Anerkendelsen. Sundhedsstyrelsen afgør endeligt, om vedkommende kan faa Ret til at benytte Specialist-Betegnelsen. Endvidere skal Nævnet afgive Indstillinger med Hensyn til, om denne Betegnelse i Overgangstiden kan tillægges Læger, som ikke opfylder de stillede Betingelser. Med andre Ord, Indenrigsministeren er ligesom i det fremsatte Lovforslag den højeste Myndighed, og det staar i Indenrigsministerens Magt at fastsætte, baade paa hvilke Omraader Læger kan opnaa Anerkendelse som Specialister, og paa hvilke Vilkaar saadan Ret kan opnaas, men Tilladelse til at virke som Specialist meddeles af Sundhedsstyrelsen efter Indstilling fra Nævnet. Man bruger udtrykkelig i Ændringsforslag Nr. 9 Udtrykket „efter.....Indstilling fra det.....Specialistnævn“ i Stedet for Udtrykket „efter Forhandling“. Ministeren kan altsaa sige nej, derimod kan han ikke imod Specialistnævnet sige: Jeg vil have Specialister paa de og de Omraader, og jeg vil gøre den og den til Specialist. Ministeren har kun faaet et Veto, han kan ikke selvstændig træffe nogen Afgørelse uden Indstilling fra Specialistnævnet. Jeg tror, det er en god Ordning, der vil tiltale alle, som har med disse Sager at gøre. Det er en Behagelighed for Ministeren paa disse Omraader at faa en sagkyndig Udtalelse; han kan saa selv afgøre, om han vil følge den eller henlægge Sagen.

I § 4, 2det Stykke, er der foreslaaet en Ændring med Hensyn til Lægens Forhold til Tandlægevirksomhed. Det forekom Udvalget noget irrationelt, at Kvaksalverne skulde have en meget vid Ret til